

Сжщата сигурност, често сжщата пронизателност и винаги сжщата подчертана неприязнь, макаръ и въ различна мѣра, съдържатъ отзивитѣ и преценкитѣ на Селимински за другитѣ съседи на българския народъ. Първо мѣсто между балканцитѣ, които извикватъ силно огорчение или озлобение въ душата му, държатъ гърцитѣ. Въ характеристиката си тукъ той се спосрѣща отново съ Неофита Бозвели и Раковски, често и съ другитѣ изобличители на нашитѣ най-опасни врагове по черковния въпросъ. И ясно е, че полемиката се води въ духа на оная непримиримостъ, исторически добре обяснима, за която графъ Камаровски, известниятъ московски професоръ по международно право, бѣ писалъ: „Племената, които населяватъ Балканския п-овъ, сж деморализирани отъ многовѣковното турско робство. Даруваната имъ свобода тѣ употребяватъ не за укрепване на вътрешния си миръ и благосъстоянието си, а за взаимно съперничество и интриги, които още повече се усилватъ отъ стремежа да възстаноятъ блѣсналитѣ нѣкога тѣхни величия“. Въроизповѣдни вражди, политическо недоброжелателство, мания за надмощие прѣчатъ тукъ за едно честно разбирателство, пъкъ и великитѣ сили не чувствуватъ никаква потрѣбностъ да внесатъ въ намѣсата си по Източния въпросъ и най-малкия нравствено-идеалистиченъ моментъ, за едно обективно разрешение на разпритѣ и окончателно омиротворение на балканцитѣ.

Гърцитѣ държатъ палмата на първенство като елементъ на раздори и неоправдана експанзивностъ. Селимински намира, че е било голѣма политическа грѣшка на старитѣ българи, дето тѣ сж се сближили чрезъ християнството съ Византия и дето по такъвъ начинъ сж открили свободенъ пжтъ на послешното фанариотско влияние у насъ. Съ видимо самодоволство привежда той отъ стария византийски историографъ Дука следнитѣ думи за гърцитѣ: „Народъ жестокъ, мрази доброто, е коренъ на гордостъта и клонъ на злощастieto, цвѣте на надменността, тиня на елинския народъ, презира човѣшкитѣ родове“. Тъкмо тѣзи гърци сж причина за всички злочестини на народа ни, и особено за нашата религиозна изостаналостъ и духовно мъртвило. И ако тѣ иматъ днесъ притезанието да се смѣтатъ наследници на древнитѣ елини, това е само поетически сънь, само „романца“, на която